

Szirmai Péter

Utazás délre

Arra ébredtem, hogy a vonatablak döngve kinyílt. Porfelhő zúdult a fölkébe. Az ablakhoz ugrottam, a szerelvény épp kanyarodott, nehezen tartottam meg az egyensúlyomat. Erőlködve felhúztam az ablakot. A fölkében örvénylett a por, a plafonon alig látszott a villanykörte. Odakinn sötét volt. Előhalásztam a mobilomat: 4:37-et mutatott. Leültem, zsebkendőt tartottam az arcom elé. Elhúztam a függönyt, láttam, a folyosón is kavarg a por. Biztosan nyitva van az ablak, gondoltam. Nem vállalkoztam rá, hogy kimenjek, becsukjam.

Számoltam, hány órája lehetek úton. Nagyon lassan forgott az agyam. Megmasszíroztam az arcomat. Kiszámítottam: tizenkét, tizenhárom órája utazom.

A vonat a kanyar után lassított, megállt. Lehúztam az ablakot, hunyorogtam a homokvihar miatt, aztán megláttam a táblát: Nuevo Felicidad¹. Sietve kaptam kis utazótáskám után, félrehúztam a fölkeajtót, a leszállóhelyhez mentem. A peronról láttam, hogy rajtam kívül csak pár ember száll le. Egy férfi, mozgásából ítélve: öregember, hatalmas hátizsákkal, egy asszony szintén hátizsákkal, két gyerekkel, két férfi kézitáskákkal. Ennyi. Csak a hátukat, a körvonalukat láttam. Sötét foltok pár hatvan wattos izzó fényében. Az irányító benézett a kocsikba, maradt-e benn valaki. Intett a tárcsával, hogy a szerelvény indulhat a fordulóba. Ez volt a végállomás: Nuevo Felicidad en el fin del mundo². Innen már csak visszafelé vezet az út.

Újra a peronra pillantottam: üres volt, mindenki eltűnt. Kicsi peron volt: húsz méter hosszú, öt méter széles. Mögötte: romos állomásépület, árnyékban. Utcai világítás nem volt. Nem tudtam merre induljak, hol találok szállást. Közelebb mentem az állomásépülethez. A három méter magas ajtó sötéten meredt rám. Kopogtam. Vártam, de nem nyitottak ajtót. Lenyomtam a kilincset. Az ajtó nyikorogva engedett. Benn félhomály uralkodott. Ruhák, papírok, egyéb kacatok egymás hegyén-hátán. Az egyik fotelben hatalmas kandúr ült, füle bojtos, mint egy hiúznak, szőre ápolatlan. Épp engem nézett. Aztán megszólalt valaki:

- Maga idegen itt. Nem jött volna be ide. Ez üzemi terület.

Kerestem a hang forrását. A kandúros fotel mögött, a szoba közepén, szekrény állt. Mögüle jöhetett a hang. A szekrény mellé léptem, egy fotelt láttam, háttal nekem. Egy kéz látszott még, meg egy kályha nyílása. A kályhában égett a tűz, ez adta a fényt a szobában. Hideg volt, összerázkódtam.

- Bocsánat - mondtam.

Éreztem, hogy száraz a szám.

¹ Új Boldogság.

² Új Boldogság a világ végén.

A kéz intett, hogy lépjek elé. Aztán egy ruhákkal teli székre mutatott.

- A ruhákat nyugodtan dobja le a földre.

Leürítettem a széket, leültem. Testes, de nem kövér öregember ült velem szemben. Dús, ősz haját hátrafésülte. Köntöst viselt. Alsó lábszára hosszú volt, amiből arra következtettem, hogy nagyon magas lehet. Szabályos, borotvált, öreg arcát alulról világította meg a tűz. Szeme árnyékban. Mereven viszonzta tekintetemet. Egy ideig álltam, aztán elkaptam a fejemet.

- Gondolom, menekül valami elől - mondta. - Ide nem érkezik más...

Ismét ránéztem. Sem szájalmat, sem megvetést nem láttam rajta.

- A városból jövök. Elegem lett az emberekből.

Hallgattunk. Előredőlt, ültő helyében egy pizskavassal megkavarta a szenet a vaskályhában.

- Értem. Nos, itt a sivatagban valóban kevesebb van belőlük.

Hátradőlt, úgy pásztázott.

- Itt napközben nincs mozgás. Az emberek a közeli Tranquilidadban³ dolgoznak. Takarítók, szemétszedők, ilyesmi.

A macska leugrott a székről, nyújtózott, az ajtóhoz ment. Az öreg nehézkesen felkelt. Valóban legalább két méter magas volt. Az ajtóhoz lépett, kiengedte a macskát, behúzta az ajtót, visszaült.

- Az emberek csak este térnek vissza konténerlakásukba - folytatta.

Sóhajtottam.

- És hétvégén?

Megingatta a fejét.

- Jóformán semmit se csinálnak. Alszanak. Ha felébrednek, főznek valamit. Vagy nem is főznek, csak hideget esznek.

- És a gyerekek? Van itt óvoda, iskola?

Felnevetett.

- Nincs. Három gyerek van a faluban, azért nem indítanak osztályt. Tranquilidadba járnak iskolába.

Forgattam magamban, amit mondott.

- Csak három gyerek?

- Tízen laknak a faluban. Kevés a gyerek.

Hitetlenkedve ingattam meg a fejemet.

- Tízen? Buenos Airesben érdeklődtem, ott azt mondták, hogy a lakosság százhusz fő...

Mosolygott.

- Az tíz éves adat. Azóta elmentek az emberek. Fantasmába⁴, Tranquilidadba, máshová. Errefelé nincs semmi, ami miatt itt marad az ember. Nincs fa, nincs bokor.

¹ Nyugalom.

² Kísérlet.

A szél, a homok, mindent tönkretesz. Ide nem jönni szoktak, hanem elmenni. Ezért nem értem magát...

Megrántottam a vállam, jelezve, hogy nincs kedvem magyarázkodni.

- Úgy tudom, hogy megüresedett a világítótoronynál az állás - mondtam.

Fölemelte a fejét.

- Aha. Már értem... Nos, valóban.

- Kinél kell jelentkezni? - kérdeztem.

- Nálam.

Kérdőn néztem rá.

- Magánál?

- Igen. Én vagyok a polgármester.

Majdnem felnevettem, de visszafogtam magamat. Észrevette.

- Más ez a világ, mint amit megszokott.

- Értem.

Csendben ültünk, csak a tűz pattogása hallatszott. Ő törte meg a hallgatást.

- Tudja, nálunk nem olyan jó állapotú a villamos hálózat. Tele van szakadásokkal. Bizonytalan a működés. A világítás problematikus. Ezért, mindig van nálunk gyertya.

Kurtán felnevetett. Aztán így folytatta:

- A világítótorony nincs bekötve a hálózatba: széntüzelésű. Üzemeltetőjének a feladata, hogy a tüzet ébren tartsa. Nehéz munka...

Félrehúztam a számam, megrántottam a vállamat: na és?

- Rendben... Kell önéletrajz?

- Nem. Ehhez a munkához nem kell.

- Akkor megkaptam a munkát?

Megbiccentette a fejét.

- Hozhatom a családomat? Két hétéves lányom van, feleségem.

- Persze. A világítótorony mellett van egy kis ház. Ott ellakhatnak.

Fázósan összedörzsöltem a kezeimet. A kis kályha alig adott meleget.

- Holnap mennék értük...

Elmosolyodott.

- Rendben. Ma elalhat itt. Tolja össze azt a két fotelt - intett a fejével egy ruha halom felé. - Itt talál pokrócot - mutatott a lábánál lévő kupacra.

Összeállítottam ideiglenes ágyamat.

- Én a tűznél alszom, ülve. Öreg vagyok, csak így tudok aludni.

Bólintottam. Bevackolódtam.

Hallottam, hogy odakint süvít a szél. A homokvihar ismét feltámadt. Gyorsan elaludtam.